

Agnieszka Gadzińska-Grądkiewicz

I.

Wypalanie

*Niczego mi proszę pana
Tak nie żal jak porcelany.*

Żal nas oto opuścił, tak porcelanowy,
że mógł się wykaraskać z wypadków miłosnych
ze znośną skorupą, gdy ta w wojnie
samą siebie mnoży. Wśród niej się płożą odmieńcy
i wyciągają ręce po noże i widelce, żeby usiąść prosto,
tak jak i my, drodzy państwo, zrobimy to zaraz.

I patrzmy na garncarza, jak kręci, kręci bryłą,
jak z gliny rosnące nam milczy: a jest, a nie było,

jak nożyk wycina wzory na glinianym brzuchu,
ażury, kaprysy o symetriach, kolorach i rzeźbie:
ciał, ziem i, z szafek, naczyń, których nie muśniemy.

II.

Zapałki

Nad łąką wielką i czystą żadnego nieba nie widać.
Unosi się nad nią skryba, błękitny niby
metafizyka, i biały, jak tamten wieloryb,
tak do igraszek skory, daleki

od rąk rozrzuconych w trawie; ona twarze zakrywa,
zadziwione nad łąką,

tak wielką i czystą, że i noc jej nie brudzi
z jej piorunem jasnym. Noc jedynie,

w burzy, z gęstwiny wyjawi, wyśpiewa
światło w oknie: jakby kto tam benzynę rozlał na drzewa.

III.

Nie

Tam to widuje się przybysza,
i mawia, że tylekroć przychodzi, ilekroć ręce
chce się do niego wyciągać, a opuszczone trwają
na baczność. Wydają się wojny, kiedy majaczy,
przybłęda na gałęzi,
tak że mógłby kto przysięgać, ale z daleka,
z daleka, że ptak, nie człowiek, że uleci
razem z oddechem patrzącego, i tak się dzieje,
tak, tak się dzieje, nigdzie go nie ma.
Choćby wołać i wołać, będzie kiedy indziej.

W drodze do miasta

Widziałam dwa żurawie na zaoranym polu;
szarady, kręgosłupy z nieznannej opowieści.

Nie były moje ptaki. Nie była moja ziemia
ani las nieczytelny, z bazgrołów na powietrzu.

Nie zabierałam rzeki z cytatu z szyby obok;
przecięła most i znikła. Ktoś później zmasał domy.

Z nich patrzyli przeze mnie ludzie niczym żurawie
w spulchniony dawno splacheć; przydrożnie nieobecni.

Gapiałam się z daleka w nagłówki z minerałów.

Tak daleko

Nie szukam miejsca na odpoczynek: przy szosie,
w oście, palę papierosa.
Czerwieni się plebania obok; jaszczurka pnie się po cegle,
jedna z łapek bluszczu. Za siatką pieje niewidoczny kogut,
gdaczą czarno nakrapiane kury, a głos obcego mężczyzny
zza pleców powie: tu mieszkał znajomy, człowiek bez nogi.
Siedzisz w jego pokoju.

Podnoszę głowę, żeby znaleźć sufit, gładkoszarą chmurę
w groszki z jaskrawości; światło przesieje się
przez stare płótno.
Chciałam cię dotknąć, zanim mnie zasypie.

papieros

Mam w lewej ręce gąsienicę od ciebie,
zdjętą z gałązki, papierosa w prawej;
i głupio wśród sosen prostych i wysokich,
tak innych niż tamte, na półwyspie, niziołki w lansadach,

myśleć, że gdy larwa stawonoga w środku
otwartej dłoni zwija się w pierścionek –
ufa.

Nie wiem czy można

wyżyć z poszukiwania zaginionych bajek,
które wyszły i nie wróciły albo wracają dlatego że nie wyszły.

Piszę je do ciebie. Z pisania są ramiona jak źdźbła na klawiaturze
i listu nie ma; nie wiem, co pamiętać, o czym zapomnieć.
Łąki wzdłuż rzeki piszą – jak ja – trawą; skoszona łąkocze nos,
pachnie świeżo ściętym.